

Hải thứ sáu

KỶ NỮ THUYẾT VI ĐẢO

Phó Thiên Lân theo La Phù Lão Nhân học nghệ bấy nhiêu năm, tuy rằng danh sư chẳng may sớm lìa trần khiến chàng chưa kịp học hết chân truyền sư môn song chàng bản tính thông minh, tài nghệ không phải là tệ. Nay nghe tiếng kêu gào quái gở kia thì biết ngay đó là loại võ công bàng môn tả đạo làm mê hoặc thần trí người ta. Nhưng uy thế của Bạch Y Đà Ông còn không khiến chàng phải khuất phục, thì tiếng kêu gào kia nào có khiến chàng khiếp hãi. Sau mấy giây định thần, chàng cười nhẹ, cất bước ra khỏi khi rừng. Phía bên kia khu rừng là một con đường nhỏ vắt qua giữa hai ngọn núi. Trên mỏm đá bên đường có hai người đang ngồi xếp bằng, trước mặt để một lư hương nghi ngút khói. Hai người đó, một là đàn ông đã đứng tuổi, quần áo lịch sự, dáng vẻ oai nghiêm có phần anh tuấn; còn người kia là một thiếu phụ bạn bộ huyền y, điệu bộ tha thướt mềm mại song trên mặt lại chỉ chút vết sẹo, không còn nhìn ra đường nét gì nữa. Trông thấy Thiên Lân một mình bước ra từ khu rừng, người đàn ông đứng tuổi lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Nay chàng trai kia, bạn của người là Tử Dịch Thanh Loa đâu? Tại sao lại chỉ đưa người nửa đường rồi lại bỏ ngang? Không lẽ y biết nơi Hoài Ngọc Sơn này có nhiều cao nhân tụ tập, tự biết thẹn với chút tài mọn của mình không dám đi cùng người tới cùng sao?

Phó Thiên Lân hướng mắt nhìn lên, yên nhiên đáp:

- Nghĩa đệ ta Tử Dịch Thanh Loa có việc cần nên đã đi Chương Nam rồi! Đường là của chung thiên hạ, người thiên hạ ai mà không đi được? Hướng chỉ Phó Thiên Lân ta với tấm thân bấy thước và võ học bản môn ngang dọc giang hồ bấy lâu nay chưa từng có con đường nào là không thể đi. Đừng nói dãy Hoài Ngọc Sơn nhỏ bé này, có là hang hùm miệng rắn cũng chưa chắc làm ta chùn bước. Xin hỏi tôn giá là ai? Cảnh đường Phó Thiên Lân này là có ý gì?

Chàng nói mấy lời trên với dáng vẻ rất hiên ngang, không những người đàn ông thay đổi nét mặt mà cả người thiếu phụ nãy giờ hờ hững thờ ơ nay cũng hé mắt nhìn. Khi bắt gặp ánh mắt người thiếu phụ ấy, Thiên Lân thoáng giật mình. Đó không phải là đôi mắt của người phụ nữ tầm thường. Đó là đôi mắt của một mỹ nữ. Trong trẻo, sâu thẳm bình lặng như mặt nước hồ buổi chớm thu. Lúc đó, người đàn ông kia mới bình thản nói:

- Phu phụ ta quanh năm ẩn cư nơi Tây Nhạc Hoa Sơn. Mọi người trên giang hồ vẫn quen gọi là cặp “thần tiên phu phụ”.

Phó Thiên Lân gật đầu nói:

- Phu phụ Lục Dục An Thần Lưu Tử Uy và Ngao Dương Tiên Tử Phàn Tương trên giang hồ xưa nay chưa từng mang tiếng đại ác. Thiên Lân đã từng nghe qua. Nhưng nay hai người từ Tây Nhạc Hoa Sơn cất công đến Hoài Ngọc Sơn này, vừa rồi lại còn thi triển phép Đẳng Thần Mê Tỉnh Nhiếp Hồn Âm đối với Thiên Lân. Có phải hai người cũng muốn đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, di vật của sư môn ta không?

Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uy khẽ cau mày nói:

- Thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó, bản thân vốn chỉ là món binh khí tầm thường. Giá trị và cách dùng của nó chưa chắc Phó đệ đã hiểu rõ. Thanh kiếm đó nằm trong tay Phó đệ quả thật rất uống. Chi bằng đệ đem trao đổi với phu phụ ta lấy món đồ gì đó quý giá, cũng là giúp vợ chồng ta giải thoát khỏi một nỗi đau buồn có hơn không?

Phó Thiên Lân thấy lời nói của Lục Dục Ôn Thần cũng hoà nhã, không có chi đáng ghét thì mỉm cười mà đáp rằng:

- Vật quý phu phụ hai người muốn đem trao đổi đó liệu có quý bằng thanh Chu Hồng Kiếm danh tiếng đệ nhất trên võ lâm hay chưa? Ông Vụ Viễn đã nguyện đem thanh Chu Hồng Kiếm cùng một pho Cửu Cung Thần Kiếm để đổi lấy Khiết Kiếm Chu Ngân mà Thiên Lân còn chưa đồng ý nữa kìa. Thật ra, thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó Thiên Lân đã đem trao đổi với người nghĩa đệ

Phó Thiên Lân vừa nói tới đây thì phu phụ Lưu Tử Uy, Phàn Tương hai người đồng loạt giật mình nhìn chăm chăm vào chàng. Quả nhiên trên người chàng không thấy có mang kiếm, mà trên tay chàng lại cầm một cây sáo trúc. Lưu Tử Uy nét mặt lộ vẻ buồn rầu, gượng cười nói:

- Phu phụ sở dĩ ta nổi danh giang hồ là cặp “thần tiên phu phụ” là nhờ dung mạo phong thái thoát tục. Nhưng năm xưa chuyết kinh ta không may bị một loại độc vật làm hại. Tuy rằng còn giữ được tính mạng, nhưng dung nhan đã bị huỷ hoại, gương mặt đầy vết sẹo. Muốn khôi phục dung mạo như trước chỉ có một cách duy nhất là được ăn trái Ngọc Hương Lan trồng nơi đảo Thuý Vi của Đông Hải Kiều Bà mà thôi. Mà muốn xin được trái Ngọc Hương Lan đó nhất định phải dùng một trong hai vật mà Đông Hải Kiều Bà thường mong ước đem trao đổi mới được.

Nghe tới đây, Thiên Lân chen ngang:

- Một trong hai vật mà Đông Hải Kiều Bà thường mong ước phải chăng chính là thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của Thiên Lân ?

Lục Dục Ôn Thần gật đầu, Thiên Lân bèn nói tiếp :

- Nhưng rất tiếc, thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó là di vật của tôn sư, không tiện đem cho người ngoài. Cho dù không là vậy, con Thanh Loa của nghĩa đệ chạy rất nhanh, giờ này có lẽ đã ngoài trăm dặm rồi, có muốn đuổi theo lấy lại cũng không kịp nữa.

Phó Thiên Lân dứt lời hồi lâu Lục Dục Ôn Thần mới ngáp ngừng nói tiếp:

- Tuy là vậy nhưng phu phụ ta vẫn muốn thương lượng với Phó đệ để trao đổi lấy vật thứ hai mà Đông Hải Kiều Bà muốn có-hiện cũng đang ở trong người đệ.

Phó Thiên Lân nghe nói cảm thấy kì lạ bèn ngắt lời:

- Hành lý Thiên Lân mang theo chỉ có vài bộ quần áo đi đường cùng một ít bạc vụn, sao lại có thể có món đồ mà Đông Hải Kiều Bà mơ ước được?

Lục Dục Ôn Thần cười gượng nói :

- Vật đó chính là chiếc xương sọ người do Bạch Y Đà Ông tặng cho đệ đó.

Phó Thiên Lân nghe nói thì đoán được ngay là trong lúc Bạch Y Đà Ông tặng vật cho chàng thì phu phụ hai người này đã nấp ở chỗ nào đó nhìn trộm. Ánh mắt chợt lộ thần quang, chàng cười nhẹ nói:

- Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu. Cho dù tuyệt thế giai nhân, vậy thì sao, rồi cũng có ngày hoa tươi tàn úa, mỹ nữ cũng trở thành bà lão lưng còng da nhăn mà thôi.

Nói tới đây, chàng thấy đôi mắt Ngạo Dương Tiên Tử thoáng ướt thì thở dài mà rằng:

- Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, đời người trăm tuổi trôi qua mau lắm. Vợ chồng sống với nhau quý ở điều ăn ở với nhau một lòng một dạ. Phu phụ đồng lòng, ý hợp tâm đầu không phải hay hơn mãi mê tìm kiếm cái đẹp phù phiếm bên ngoài hay sao? Nay Lưu huynh đã vì lệnh phu nhân lao tâm tổn sức nhiều tới thế Thiên Lân cũng chẳng tiếc gì mà không giúp. Nhưng chiếc xương sọ đó do Ông Vụ Viễn tặng cho Thiên Lân cách đây không lâu, không tiện trao lại cho người khác. Hay là vậy đi, hiền cang lệ đã e ngại Đông Hải Kiều Bà như thế thì để Thiên Lân đi Đông Hải một chuyến coi sao. Hẹn trong nửa năm nhất định mang được một trái Ngọc Hương Lan về làm quà tặng cho lệnh phu nhân.

Lưu Tử Uy nghe Thiên Lân nói mấy lời này xong thì chấp tay nói:

- Nghĩa cử của Phó đệ phu phụ ta rất đổi cảm phục. Nhưng tiếc là võ công của Đông Hải Kiều Bà rất lợi hại. Thiên Lam Độc Kiếm của bà ta chạm vào người, chỉ cần trầy da máu chảy ra như sợt tơ là đã có thể vong mạng rồi. Trước nay với Đông Hải Kiều Bà chỉ có thể cầu xin chứ không thể dùng vũ lực được, chúng ta đâu dám để Phó đệ xông pha nguy hiểm vì chúng ta như vậy được.

Nhưng hôm nay đã trót cản đường Phó đệ nơi đây, thôi thì nếu như đệ trong vòng năm bước đỡ được của vợ chồng ta mỗi người một chưởng, thì chuyện này coi như xí xoá hết. Vậy có được hay không?

Phó Thiên Lâm nghe nói tự nghĩ võ công của mình tuy không bằng ai nhưng nếu chỉ để đỡ chưởng của phu phụ Lưu Tử Uy, Phan Tương thì chắc không vấn đề. Nghĩ đoạn không nói gì, hiên ngang bước lên, tới chừng cách hai người khoảng năm bước thì dừng lại, ngưng thần vận khí đứng vững như thái sơn. Thấy thái độ hùng tráng của chàng, Lục Dục Ôn Thần cảm thấy hơi sượng sùng nhưng cũng vẫn quay sang nương tử nói:

- Tương muội, nàng hãy lĩnh giáo một chưởng của Phó đệ trước đi.

Ngạo Dương Tiên Tử thủy chung vẫn hờ hững lạnh lùng, nghe lang quân nói cũng không đáp lại lời nào, lặng lẽ lướt qua Phó Thiên Lâm một ánh mắt thờ ơ, rồi đưa tay ngang ngực từ từ phóng ra một chưởng. Thiên Lâm thấy thủ pháp của Phan Tương thuộc loại công lực âm nhu khá cao minh. Tuy tốc độ đẩy tới chậm rãi nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng oai lực thì cuồn cuộn như bão lốc. Chàng không dám khinh thường, phải vận đủ nội kinh đầy song chưởng để đón đỡ chưởng lực của Phan Tương. Quả nhiên, chưởng lực của Ngạo Dương Tiên Tử uy dũng vô song, có điều khi chưởng phong hai bên gặp nhau, Phó Thiên Lâm cảm thấy có điều gì đó kì lạ. Chàng còn đang hoang mang thì nghe tiếng của Lục Dục Ôn Thần nói:

- Phó Thiên Lâm, ta quyết khôi phục dung nhan cho chuyết kinh nên đành phải đắc tội với đệ. Mong đệ đừng trách.

Theo tiếng nói là một luồng chưởng phong ập tới, nhưng đó không phải là luồng chưởng phong nội lực mà chỉ là một luồng khói thơm nồng. Phó Thiên Lâm quay lại chỉ kịp thấy Lục Dục Ôn Thần vận khí nơi đan điền, hé miệng thổi một hơi vào lư hương trước mặt rồi khẽ phẩy tay một cái thì làn khói hương cuồn cuộn phía trên lư hương đã bay về phía chàng rồi. Lưu Tử Uy nổi danh trên giang hồ với danh hiệu Lục Dục Ôn Thần thì tất nhiên thủ đoạn dùng mê hồn hương của y phải rất cao minh, vì vậy Thiên Lâm vừa ngửi phải mùi thơm là toàn thân đã nhũn ra, chân tay bải hoải tâm thần rối loạn, đầu óc như có khói sương bao phủ rồi không còn biết gì nữa.

Thiên Lâm mê man không biết bao nhiêu lâu, tới khi tỉnh lại thì âm thanh đầu tiên chàng nghe thấy là tiếng sóng vỗ bờ thanh bình êm ả vô cùng. Chàng nhớ lại chuyện mình bị Lục Dục Ôn Thần dùng hương thơm khiến cho mê man thì giật mình ngồi bật dậy. Nhưng mở mắt nhìn quanh thì thấy khung cảnh cứ như trong giấc mộng vậy: Bản thân mình thì đang ở trên một chiếc giường nệm, nhìn ra cửa sổ thấy trời nước mênh mông xanh biếc. Trong

căn phòng chàng ở , tuy rằng không rộng nhưng cách bài trí rất đơn giản mà trang nhã. Đang lúc còn ngơ ngẩn chàng chợt nghe tiếng một cô gái nói:

- Phó công tử dậy đi thôi. Công tử thực là có phước mới được đến Thúy Vi đảo để thưởng thức phong cảnh của nơi đẹp nhất thế gian này đấy.

Ba chữ Thúy Vi Đảo làm Phó Thiên Lân giật mình kinh hoảng. Chàng liếc mắt qua khung cửa nhìn biển nước bao la thẳng thốt hỏi:

- Thúy Vi Đảo? Không lẽ đây là Đông Hải ư?

Lúc này chàng mới để ý trong phòng ngoài chàng còn có hai người nữa. Một là thiếu phụ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc áo dài đen ngồi bên một chiếc bàn ngọc, tay mân mê chiếc xương sọ người mà Bạch Y Đà Ông đã tặng chàng, gương mặt lộ vẻ bi thương. Người kia là một nàng con gái mặc áo đỏ đứng đằng sau lưng người thiếu phụ. Nàng này tuổi chắc không còn nhỏ, nhưng gương mặt tươi xinh thanh tú, dáng vẻ yếu điệu, đôi mắt sắc bén tựa dao. Hắn tiếng nói vừa rồi là do cô nói. Thấy chàng dáng vẻ ngơ ngác như thế, cô gái áo đỏ thu luồng nhãn quang sắc bén, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ nói, âm thanh trong trẻo quyen rũ lạ thường:

- Công tử nói đúng rồi đấy. Đây chính là Thúy Vi đảo ở Đông Hải, nơi mà tất cả nhân vật võ lâm đều coi là cấm địa không mấy kẻ dám liều lĩnh bước chân tới. Công tử là do vợ chồng Lục Dục Ôn Thần và Ngạo Dương Tiên Tử đưa từ Hoài Ngọc Sơn ra đây cùng với chiếc xương sọ người đó.

Phó Thiên Lân nghe nói lại càng kinh hoảng hơn. “ Thật ghê gớm thay mê hồn hương của Lưu Tử Uy. Đưa ta từ Hoài Ngọc Sơn ra tận Đông Hải mà ngỡ như chỉ qua một giấc ngủ. Nơi đây nếu đúng là Thúy Vi đảo, vậy thì cô gái hồng y kia có lẽ là Hồng Y La Sát sư tỷ của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa. Nhìn thái độ cung kính của cô ta thì không lẽ, ... không lẽ người mỹ phụ đang cầm chiếc xương sọ người kia chính là Đông Hải Kiều Bà, một trong số các hung thần ác sát Vực Ngoại Tam Hung mà giới giang hồ ai ai cũng đều kiêng sợ đó sao?” Trong lúc suy đoán, ánh mắt chàng vô tình luôn hướng về phía người thiếu phụ kia. Thấy vậy, bà ta đặt chiếc xương sọ người lên trên bàn, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay mời chàng ngồi vào chiếc ghế bên kia bàn nói:

- Phó công tử không cần phải suy đoán! Ta chính là Nhuế Băng Tâm, người mà võ lâm vẫn gọi bằng cái ngoại hiệu khó nghe là Đông Hải Kiều Bà. Lâu ngày thành quen, ta cũng chẳng phiền lòng nghe cái tên ấy nữa, thậm chí tên họ thực của ta ta cũng không mấy khi nhớ tới.

Nghe người mỹ phụ kia xưng danh là Đông Hải Kiều Bà, Phó Thiên Lân không khỏi ngạc nhiên. “Trước giờ ta cứ nghĩ Đông Hải Kiều Bà là một ma nữ hung ác giết người không ghê tay. Thật không thể ngờ người mỹ phụ đáng vẻ nhu mì, thái độ hoà nhã kia lại có thể là bà ta được. Chỉ có cô nàng Cổ Phiêu Hương kia thì quả thật xứng danh Hồng Y La Sát, nụ cười vừa tắt thì vẻ nham hiểm đã lộ rõ trên nét mặt rồi, gọi nàng ta mấy tiếng hồ ly tinh cũng không quá đáng...”

Đông Hải Kiều Bà dường như nhìn thấu tâm tư của Thiên Lân. Bà liếc mắt nhìn chàng mỉm cười hỏi :

- Phó công tử chắc đang phân vân tự hỏi tại sao ta trông lại không giống như lời thiên hạ vẫn đồn đại phải không? Người ta nói ta là kẻ hung tàn ác độc, giết người như ngóc, vậy mà giờ người thấy ta lại có vẻ ôn hòa chứ gì ?

Phó Thiên Lân lặng yên không đáp, Đông Hải Kiều Bà thấy mình đoán có vẻ trúng tim đen chàng thanh niên trẻ này khiến chàng ta cúi đầu có vẻ xấu hổ, thì đắc ý mỉm cười nói :

- Nhuế Băng Tâm này cả đời đã quen với việc đối phó với những mưu sâu kế hiểm của bọn người trên giang hồ, một kế Giả hoạ Giang Đông nho nhỏ của lão gù đó, muốn gạt ta thật chẳng khác muốn một tay che cả bầu trời. Phó công tử, công tử có biết rằng lão gù đó tặng chiếc xương sọ người kia cho công tử là chẳng phải có ý tốt, mà chỉ là muốn lợi dụng công tử thực hiện cho được ý đồ của hắn hay không?

Phó Thiên Lân nhất thời nghĩ không ra Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng chiếc xương sọ kia cho chàng là có ý đồ gì, chỉ biết lặng im nhìn lên Đông Hải Kiều Bà chờ giải thích. Đông Hải Kiều Bà trở chiếc xương sọ người đặt trên bàn, gương mặt lộ vẻ bi thương ngâm ngùi nói:

- Chiếc xương sọ người này, trước kia vốn là của một người tên gọi Thiết Biểu đạo nhân. Ông ta là sư huynh của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và cũng là bạn thân của ta. Sau khi ông ta bị mất mạng dưới lưỡi Chu Hồng Kiếm của Ông Vụ Viễn, ta và Tiêu Dao Tử đều tâm nguyện một điều là phải giết được Ông Vụ Viễn báo thù cho Thiết Biểu đạo nhân mới cam lòng. Cho nên, chúng ta đã phí bao ngày tháng luyện cho được hai món binh khí khả dĩ đủ sức đối phó với thanh Chu Hồng Kiếm của lão gù đó. Tiêu Dao Tử luyện được một loại vũ khí kì dị tên là Đảo Câu Thiết Tuyển Linh Xà Chiêu, còn ta thì luyện thành thanh Thiên Lam độc kiếm, chính là thanh kiếm mà võ lâm kẻ nào cũng kiêng nể.

Dừng một lúc, Đông Hải Kiều Bà lại nói tiếp:

- Biết tin hai chúng ta đã luyện thành hai thần vật khắc chế được Chu Hồng Kiếm, lão gù đó tự biết không đủ sức chống lại, luôn phải lẩn tránh, chỉ e hai người chúng ta cùng tìm tới thì cái mạng hân không thể giữ nổi. Nhưng kể ra tên gù này cũng có chút thông minh, trao chiếc xương sọ này cho người định thi hành kế Giả hoạ Giang Đông...

Đông Hải Kiều Bà thấy Thiên Lân vẫn ngơ ngác không hiểu cho lắm thì cả cười hỏi:

- Bên mình công tử lúc trước có đeo một thanh thiết kiếm, nghe nói hiện công tử đã tặng cho người khác. Chẳng hay công tử có biết về lai lịch và giá trị của thanh kiếm đó không?

Phó Thiên Lân cũng đang tò mò muốn biết lý do tại sao mà lắm kẻ trong võ lâm lại dòm ngó muốn cướp đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của mình đến thế, nên chàng lắc đầu, đợi nghe lời giải thích của bà ta. Đông Hải Kiều Bà cười nói:

- Công tử đã không rõ chuyện đó thì thôi, ta tạm thời cũng không muốn giải thích chi tiết làm gì! Ta chỉ có thể cho công tử biết rằng thanh kiếm ấy là một bảo vật vô cùng quý giá, có liên quan đến một nhân vật kì nhân quán thế trong võ lâm. Có kẻ hay được việc này nên đã phao tin khắp nơi, đồng thời ngầm ngầm theo dõi muốn cướp làm của riêng.

Phó Thiên Lân đang háo hức chờ nghe lai lịch thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, ai ngờ Đông Hải Kiều Bà không nói vào vấn đề đó, mà lại lan man toàn những chuyện khó hiểu nên cảm thấy rất chán nản. Hơn nữa lời nói của Đông Hải Kiều Bà đã chưa chắc có thể tin. Mụ ma đầu này ăn nói thì ra vẻ đường hoàng, nhưng ai biết con người thật mụ ta ra sao. Chính đệ tử thứ hai của mụ là Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa chẳng cũng có ý muốn đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của chàng lúc ở Hoài Ngọc Sơn đó hay sao? Không lẽ lại không phải là làm theo ý bà ta? Chẳng qua cô ta mê say nghĩa đệ chàng là Tử Dịch Thanh Loa nên chưa thể ra tay đó thôi. Đông Hải Kiều Bà liếc thấy Phó Thiên Lân có vẻ nghi ngại, nhưng cũng không thèm để ý, tiếp tục nói:

- Lão gù đó cũng là một trong số những người muốn chiếm đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân. Chẳng qua lão là nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ, không muốn bị mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ nên mới không dùng võ lực đoạt kiếm trong tay công tử mà dùng chiêu bài trao đổi, dùng Chu Hồng Kiếm để đổi lấy Khiết Kiếm Chu Ngân. Không ngờ lại bị công tử cự tuyệt. Mưu kế không thành, lão ta lại bày ra kế khác, cố tình tặng chiếc xương sọ người này cho công tử để dụ ta và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử ra mặt sát hại công tử.

Phó Thiên Lân nghe Đông Hải Kiều Bà kể chuyện Bạch Y Đà Ông muốn trao đổi kiếm với chàng, tặng chiếc xương sọ người cho chàng với giọng điệu dửng dưng y như người trong cuộc thì rất đổi ngạc nhiên. Hồi lâu mới nghĩ ra rằng có thể vợ chồng Lưu Tử Uy, Phan Tương đã thuật lại cho bà ta nên bà ta mới rõ chuyện như thế. Đông Hải Kiều Bà vẫn tiếp tục nói:

- Công tử thân mang bảo kiếm, ai cũng có thể đoán được rằng tôn sư, hay ít ra là người đỡ đầu cho công tử cũng phải là kẻ võ công tuyệt thế. Một khi công tử bị mất mạng dưới tay Đông Hải Kiều Bà và Tiêu Dao Tử thì tất không thể tránh khỏi có một trận ác đấu xảy ra. Không phải là lúc đó lão ta sẽ ở thế “Cò trai tranh chấp, ngư ông đắc lợi” hay sao?

Nghe đến đây thì Phó Thiên Lân mới thấy mọi chuyện sáng tỏ phần nào. “ Nếu đúng là vậy thì Bạch Y Đà Ông quả là kẻ hèn hạ hiểm ác , thật uổng danh một vị trưởng bối võ lâm cao thủ!”

Đông Hải Kiều Bà cười lớn nói:

- Lão gù đó quả nhiên tính toán rất kĩ lưỡng! Có điều lão ta nghĩ ta sẽ mắc mưu lão thì lão quả đã quá coi thường Đông Hải Kiều Bà này rồi! Đông Hải Kiều Bà này xưa nay chưa từng biết sợ một ai, nhưng ta với công tử chẳng có thù oán chi, ta muốn hại mạng công tử để làm gì? Vì thế công tử cứ yên tâm. Thuý Vi đảo của ta phong cảnh thoát tục, chẳng khác cõi đào nguyên. Công tử cứ thông thả dạo chơi thưởng ngoạn dăm bữa nửa tháng đợi ta tương kế tựu kế dụ lão gù ra đây. Biết đâu công tử lại được chứng kiến một trận đấu long trời lở đất. Mọi chuyện xong xuôi ta lập tức khiến Cổ Phiêu Hương đưa công tử trở về đất liền !

Phó Thiên Lân nghe qua đã rõ hàm ý trong lời nói của Đông Hải Kiều Bà. Bà ta tuy không có ý sát hại chàng nhưng lại muốn giam lỏng chàng tại đảo Thuý Vi hàng nửa tháng, muốn chàng làm mồi câu con cá là lão gù Bạch Y Đà Ông mắc mưu. Hành động này so với Bạch Y Đà Ông có khác gì nhau. Nghĩ đến chuyện bị người khác áp chế, lòng tự ái nổi lên, Thiên Lân nổi nóng nói:

- Nhuế lão tiên bối! Phó Thiên Lân bản tính tự do. Tự biết võ nghệ non kém chẳng bằng ai, nhưng thà chịu rơi đầu dưới thanh Thiên Lam độc kiếm cũng không muốn bị giữ một ngày trên Thuý Vi đảo...

Nghe Phó Thiên Lân nói vậy, Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đứng cạnh đưa đôi mắt sắc hơn dao liếc chàng, “hừ” một tiếng. Đông Hải Kiều Bà ngược lại, giữ dáng vẻ ôn hoà mỉm cười nói:

- Tuổi trẻ mà chí khí cao như thế! Thật đáng khen! Nhưng Thuý Vi đảo nằm giữa vùng biển nước mênh mông, xa cách với đất liền, lại được canh giữ nghiêm ngặt. Công tử có mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi đây được. Chi bằng ngoan ngoãn ở lại đây nghỉ ngơi rong chơi ít lâu, vậy có hơn không?

Thiên Lân nghe nói cũng hiểu là không thể làm gì khác được, nhớ tới kỳ hạn nửa tháng hẹn gặp với người bạn mới Tử Dịch Thanh Loa lúc trước thì thở dài buồn bã, nét mặt lộ vẻ không vui. Thấy vẻ mặt chàng như thế, Hồng Y La Sát cất tiếng cười khanh khách nói :

- Thuý Vi Đảo là võ lâm thánh địa hiện thời, biết bao nhân vật giang hồ hy vọng được đặt chân lên đảo một lần ngõ hầu được chiêm ngưỡng phong thái của sư phụ bản cô nương mà không được. Công tử được hưởng diễm phúc như vậy mà mặt mày lại trông như đứa trẻ con bị phạt thế kia sao? Giờ cũng tới giờ tĩnh tọa của sư phụ, để ta đưa công tử đi dạo một vòng quanh Thuý Vi đảo. Tiện thể ghé qua chỗ ăn nghỉ của công tử xem ta sắp đặt có được vừa ý hay không.

Nàng nói rồi đứng dậy đến đầu bậc thang lầu, nghiêng mình chờ đợi. Thiên Lân rơi vào tình cảnh như vậy không biết làm gì hơn, bất đắc dĩ đứng dậy cúi mình thi lễ với Đông Hải Kiều Bà rồi đi theo Cổ Phiêu Hương. “ Dù gì bà ta cũng là võ lâm tiền bối, thân phận cao hơn mình. Hơn nữa đối xử với ta cũng chưa có gì quá đáng. Ta có cúi chào bà ta cũng không có gì là không được. Rồi từ từ sẽ kiếm cách thoát thân sau vậy”.

Sau khi xuống lầu, Thiên Lân theo chân Cổ Phiêu Hương đi qua rặng liễu, hoa viên , vòng qua một ngọn núi nhỏ thì tới một tiểu trúc lầu hai tầng cất bên một ngọn suối nhỏ bên vách núi. Nước chảy róc rách hiền hoà, phong cảnh nơi đây thật u nhã vô cùng. Cổ Phiêu Hương đưa Thiên Lân lên lầu rồi liền mỉm cười nói:

- Tiểu trúc lầu này gọi là Ấp Thuý Lầu. Nơi đây phong cảnh rất u tĩnh. Qua mỏm núi phía trước kia là tới Cô Hồng tiểu trúc, là nơi ở của ta. Nếu công tử có cần sai khiến gì thì cứ thông báo với ta cũng tiện. Công tử bị nhiễm Ôn Thần tán của vợ chồng Lưu Tử Úy, là một loại thuốc mê rất mạnh. Trong một hai ngày tới có thể ăn chưa được ngon miệng. Vậy xin công tử hãy tạm nghỉ ngơi, chờ ta sửa soạn một vài món ăn nhẹ tiếp đãi công tử cho ra tình chủ khách.

Dứt lời, nàng ta lại liếc mắt nhìn Thiên Lân mỉm cười, rồi không thấy nàng ta có động tác gì lạ, chỉ thấy một làn gió thơm nhẹ thoảng qua, thân hình nàng bay bổng xuống dưới. Trong dáng vẻ thanh thoát như một tiên nữ hạ phàm vậy.

Phó Thiên Lân từng được nghe người em kết nghĩa là Tử Dịch Thanh Loa nói : Hồng Y La Sát là một cô gái dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng tâm địa gian xảo ác độc như rắn rết. Nhưng nay gặp mặt, chàng thấy ngoài đôi mắt lộ rõ vẻ thông minh sắc sảo, còn lại lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ hoà nhã ôn nhu. Mà võ công nàng ta cũng tỏ ra rất cao siêu. Nghĩ tới chuyện võ công chàng lại lạc sang chuyện so sánh võ công của mình với Cổ Phiêu Hương, chắc chắn khó có thể địch nổi nàng ta. Nếu vậy so với Đông Hải Kiều Bà lại càng một trời một vực. Như thế này thì chuyện rời khỏi Thuý Vi đảo này chắc chắn không thể thực hiện được. đành phải lối hẹn với nghĩa đệ mà thôi. Nhưng ngày nào Bạch Y Đà Ông còn chưa tới thì chàng còn bị giữ lại nơi này, nếu Bạch Y Đà Ông không tới, chàng chịu suốt đời sống trên đảo này hay sao?

Trong lúc Thiên Lân đang suy nghĩ miên man thì Hồng Y La Sát đã dẫn hai nàng thị tỳ bưng thức ăn lên. Nàng liếc nhìn Thiên Lân mỉm cười thỏ thẻ :

- Phó đệ hãy dùng thử mấy món ăn tự tay tỉ tỉ nấu cùng rượu Bách Hoa Xuân cũng do tự tay tỉ tỉ cất xem so với món ăn và rượu nơi Trung Nguyên của đệ thì thế nào?

Phó Thiên Lân nghe Hồng Y La Sát tự nhiên thay đổi cách xưng hô tỉ tỉ đệ đệ ngọt xớt thì khẽ cau mày, nhưng sau giây phút, chàng quyết định cứ đẩy thuyền theo gió, nương theo cách đối xử của nàng ta mà ăn nói, biết đâu có thể lợi dụng cảm tình của nàng ta mà thoát thân khỏi nơi đây được cũng nên. Nghĩ đoạn chàng liền vui vẻ bước lại bàn ăn. Trên bàn đã bày sẵn bốn đĩa thức ăn mùi hương rất thơm ngon, một chiếc hồ rượu bằng ngọc và hai chiếc chén rượu ngọc nhỏ, bên ngoài chạm hình con rồng cuộn khúc, nét chạm rất tinh xảo sống động đủ thấy hai chiếc chén thuộc loại quý. Phó Thiên Lân cầm đũa gắp thử món cá. Chàng rất ngạc nhiên vì đó là cá nước ngọt, nhưng lại rất tươi ngon. Giữa biển nước bốn bề kiếm đâu ra món này cho được. Hồng Y La Sát vừa cầm hồ rót rượu vừa mỉm cười nói :

- Phó đệ, đệ đừng ngạc nhiên! Đư phụ rất lưu tâm chuyện ăn uống trên đảo. Hàng ngày đều có người chở các đồ thực phẩm tươi ngon từ trong bờ đưa ra cung cấp, vì thế tuy là trên đảo, nhưng đảo Thuý Vi này không thiếu thốn gì, thực là nơi hạnh phúc vô cùng. Đệ có muốn làm một người khách thường xuyên của đảo không?

Thiên Lân cất tiếng cười vang, đáp:

- Thiên Lân này chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, sợ không có được cái điểm phúc được sống mãi nơi tiên cảnh này. Cổ cô nương....

Nói tới đây Thiên Lân mới sực nhớ ra Phiêu Hương lớn hơn mình phải tới khoảng 5, 6 tuổi, mấy chữ cô nương đem ra nói với nàng ta e là không được thích hợp cho lắm. Mà gọi

bằng cái khác thì chàng lại chưa nghĩ ra đâm ra hơi lúng túng. Hồng Y La Sát thấy vậy thì cười nói:

- Tỷ tỷ năm nay hai mươi bảy tuổi, chắc lớn hơn Phó đệ vài tuổi. Đệ gọi ba tiếng Cổ tỷ tỷ là được rồi!

Phó Thiên Lâm thầm nghĩ “Những nơi nước đục bùn lầy có khi lại là nơi sen thơm ngát hương sinh sôi...Cô nàng Cổ Phiêu Hương này, không chừng ta lại cảm hoá được cô ta cũng nên. Nếu vậy không phải là ta đã lập một đại công đối với đồng đạo võ lâm hay sao?” Nghĩ đoạn, chàng liền mỉm cười nói:

- Cổ tỷ tỷ à, Thiên Lâm chẳng muốn có một tỷ tỷ có cái tên mới nghe đã khiến người ta ghê sợ như vậy đâu! Mà tỷ thì không hề đáng sợ chút nào. Hay là đệ gọi tỷ bốn tiếng Hồng Y Quan Âm nhé?

Hồng Y La Sát cười khanh khách liếc nhìn chàng nói:

- Ngoại hiệu là do bọn người đa sự trong giang hồ rảnh rồi đặt cho, hơi đâu để ý làm gì cho mệt. Đệ là người hào sảng như thế mà cũng chú ý tới những chuyện không đâu vậy sao? Chúng ta hãy cứ ăn uống cho thật no say đã...

Vừa nói, nàng ta vừa nhẹ tay rót Bách Hoa Xuân tửu ra chén. Rượu trong tay ngọc hoà sắc quả thật tuyệt mỹ vô cùng. Hương mỹ tửu cùng hương mỹ nhân khiến lòng người ngây ngất. Phó Thiên Lâm đưa chén rượu lên môi thì bỗng nhiên giật mình nghĩ ra mình đang ở Thuý Vi đảo cùng một ma đầu giết người không ghê tay, chứ chẳng phải đang ở Trung Nguyên cùng bằng hữu, chén rượu ngập ngừng nơi đầu môi. Thấy đáng vẻ nghi ngại của chàng, Cổ Phiêu Hương biết ý, mỉm cười quay mặt đi nói với giọng vừa như chế giễu, lại vừa như có vẻ giận dỗi:

- Đệ thận trọng như vậy rất phải. Rượu này quả thật không nên uống. Tỷ đã hoà trong đó chất xuân dược cực mạnh, nếu đệ uống vào rồi thì e là...

Thiên Lâm không để cho nàng ta nói hết câu, vội uống một hơi cạn chén và đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, cười nói:

- Rượu ngon! Quả thật là rượu ngon! Cho dù những điều tỷ nói là thật... chết dưới tay mỹ nhân như tỷ Thiên Lâm cũng chẳng hề hối tiếc!

Hồng Y La Sát nhìn Thiên Lâm một chớp rồi gật đầu khen:

- Tính ương ngạnh cuồng ngạo của đệ quả thật rất đáng yêu! Nhưng để tỷ nói cho đệ nghe. Hai chiếc chén ngọc này là bảo vật từ đời xưa, người ta vẫn gọi là Bàn Long ngọc bôi, cho dù là chất độc loại nào, mạnh tới đâu khi hoà vào nước hay rượu trong chén này đều sẽ bị hóa giải ngay tức khắc. Vì thế, đệ có thể yên tâm mà cạn với tỷ ly nữa chứ?

Thiên lân nghe nói bèn cầm chiếc chén trên tay ngấm ngấm. Chợt một làn gió nhẹ từ đâu thoảng qua đưa vào phòng một hương thơm mát dịu khoan khoái vô cùng. Hồng Y La Sát đứng lên chạy ra ngoài cửa, đoạn vẫy tay gọi Thiên lân:

- Phò đệ hãy ra đây thưởng lãm một trong số ba bảo vật của Thúy Vi Đảo này!

Thiên lân đứng dậy bước theo ra trước lan can. Hồng Y La Sát mỉm cười chỉ ngón tay ngọc vào một bụi lan lá đen như huyền châu nói:

- Vừa rồi đệ có thấy mùi hương thanh nhã theo gió thoảng qua phòng không? Chính là từ bụi lan này đây. Loại lan này đặc biệt quý. Phải hai mươi năm mới trở hoa một lần, hai lần trở hoa mới kết thành một trái duy nhất...

Nghe tới đây, Thiên lân chợt nhớ tới loại trái mà chàng từng nghe phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uy và Ngạo Dương Tiên Tử Phàn Tương ao ước bèn buột miệng nói:

- Ngọc Hương Lan? Là loại trái có thể giữ được gương mặt tươi nhuận, nhan sắc tươi thắm, trẻ mãi không già đó chăng?

Hồng Y La Sát hơi ngạc nhiên thấy chàng biết rõ loại lan này đến thế, nhưng cũng nhanh chóng đoán biết được mọi chuyện, cười nói:

- Là do vợ chồng Lưu Tử Uy đã cho đệ biết phải không?

Thiên lân gật đầu hỏi lại:

- Vợ chồng lão đã hao tâm tổn sức, bắt cả đệ tới đây ngõ hầu xin được một trái Ngọc Hương Lan. Không hiểu họ có được Đông Hải Kiều Bà chấp thuận hay không?

Hồng Y La Sát khẽ cau mày nói:

- Phải một năm nữa bụi lan này mới trở hoa và kết trái. Sư phụ đã chấp thuận và hẹn với hai người bọn họ sang năm ra đây nhận trái quý.

- Với danh vọng cao quý của Đông Hải Kiều Bà lão tiên bối, không biết năm sau hai vợ chồng lão tới đây có được toại nguyện ?

Hồng Y La Sát cười nhạt nói :

- Người trong giang hồ bất luận danh tiếng cao thấp đều

phải tôn trọng chứ tén. Một lời đã nói bốn ngựa khó theo. Năm sau vợ chồng họ Lưu tới đây thì tất nhiên sư phụ sẽ giữ lời hứa tặng vợ chồng lão trái Ngọc Hương Lan kia! Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!